

Arrest

nr. 296 675 van 7 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Paulin KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 november 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 31 oktober 2023 houdende een bevel tot terugdrijving en van de beslissing van 31 oktober 2023 tot nietigverklaring van het visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Kameroense nationaliteit.

Verzoekster werd op 31 oktober 2023 tegengehouden door de grenswachter van de luchthaven Brussel Nationaal. Zij was in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een visum type C afgegeven door de Italiaanse vertegenwoordiging in Yaoundé. Zij verklaarde op doorreis te zijn en voor toerisme naar Italië en Frankrijk te willen gaan.

Op diezelfde dag werd een beslissing tot nietigverklaring van het visum en een beslissing tot terugdrijving aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motivering van de beslissing tot terugdrijving luidt als volgt:

“Mevrouw [E.P.C]

geboren op [XXX] te [XXX] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer [XXX] afgegeven te Douala op : 16.03.2023

houder van het visum nr. [XXX] van het type C afgegeven door Italiaanse vertegenwoordiging in Yaounde geldig van 30.10.2023 tot 14.12.2023 voor een duur van 31 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Douala met SN369 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

:

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar Italië en Frankrijk te gaan. Ze verklaart ongeveer 12 of 13 dagen in Italië te zullen verblijven en dan 4 dagen in Frankrijk rond te reizen. Betrokkene verklaart in Italië bij een kennis en in Frankrijk bij een vriend te zullen verblijven. Echter betrokkene is niet in het bezit van uitnodigingen van deze personen. Verder is betrokkene niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) welke haar voorgenomen reismotief kan staven in Italië en Frankrijk. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket dd. 31.10.2023 vanuit Brussel (België) naar Milaan (Italië) en verder naar Parijs (Frankrijk). Ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit Frankrijk naar Italië en kan zodoende niet aantonen dat haar hoofdreisdoel zich situeert in Italië. Volgens de visumcode dient het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.

[...]”

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is voor zover zij is gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum, om de volgende redenen:

Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]”

Paragraaf 4, eerste en tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. [...]

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl.St. Kamer 2013-2014, nr. 3445/001, p.10)

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling.” (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarin de termijnen voor het indienen van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld. Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten. De vordering is onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoekster een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoekster (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoekster moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoekster aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Visumcode, van artikel 5 van de Schengen Grenscode, van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

“Attendu que lorsqu’elle adopte une décision d’annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l’administration, qui bénéficie d’un large pouvoir d’appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non production, à la frontière, d’une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l’article 14 du code des visas, pour l’obtention de ce visa n’emporte pas automatiquement l’abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d’un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l’article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l’entrée peut être refusée à l’étranger qui se trouve dans l’un des cas suivants :

1° s’il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l’article 2 ;

2° s’il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 ;

3° s’il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l’objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s’il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n’est pas en mesure d’acquérir légalement ces moyens ;

5

[...] »

Que les motivations invoquées par l’Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l’annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Qu’il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu’il s’agit d’une motivation type qui s’applique à tous ceux qui comme lui

ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'elle devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Que dans sa demande de visa, la requérante a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme. Elle a déjà effectué plusieurs séjours dans l'espace Schengen et est à son sixième voyage.

Que la requérante a toujours respecté les conditions de son séjour et après chaque voyage.

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée. Qu'elle a fourni tous les documents qui étayaient sa demande, tels qu'exigés par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.
- un passeport en cours de validité
- les documents indiquant l'objet du voyage
- les documents relatifs à l'hébergement
- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement.

Qu'elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants.

Qu'elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que professionnel se trouvant dans son pays.

Que s'agissant du document de voyage, la requérante est arrivée en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en court de validité.

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité, ni falsification dudit document.

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un Etat membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas.

Qu'en l'espèce, le poste diplomatique italien a délivré un visa valable pour un motif touristique.

Que dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche de ne pas disposer des documents de tourisme et du billet d'avion de la France vers l'Italie.

Que la requérante avait à sa disposition un billet d'avion aller-retour Yaoundé-Bruxelles- Milan. Elle avait un autre billet d'avion de Milan vers Paris.

Que la requérante n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui été interrogé la requérante avait un accent qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication.

La requérante a présenté son smartphone avec tous les documents nécessaires. Elle ne comprend pourquoi la partie adverse n'a pas pris compte de ces éléments.

Qu'elle ne comprend pas pourquoi la partie adverse estime qu'elle n'a pas respecté le l'objet de son voyage juste parce qu'elle n'avait pas un billet de retour de Paris à Milan.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier dès lors que la requérante a malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogé, présenté des messages contenant les éléments prouvant l'objet et le but de son voyage qui n'ont donc pas changé.

Que la requérante a demandé un visa pour un motif touristique, elle a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer documents touristiques.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même la requérante avait dans son téléphone tous les documents nécessaires.

Que tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par la requérante lors de son audition à l'aéroport.

Que la difficulté de communication entre la requérante et les agents qui l'ont interrogé à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce.

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour. Qu'elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse.

Que de plus, le poste diplomatique Italien à Yaoundé avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa.

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition.

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles.

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'elle n'est pas signalée aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées à la requérante avant qu'elle ne voyage.

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef. Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la requérante sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique italien à Yaoundé s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa.

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit à avoir connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs. »

Zoals hiervoor al werd geoordeeld, is de vordering niet ontvankelijk in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum. In zoverre het middel deze beslissing viseert, wordt het dus niet onderzocht.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt : [...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Deze bepaling laat verweerder toe om, ook wanneer een vreemdeling in het bezit is van een visum, een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een visum type C, vrijwaart haar dus niet van een eventuele inreiscontrole waarbij zij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

De Raad herinnert verder aan artikel 6 van de Schengengrenscodex (Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen) dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. [...].

Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. [...].”.

Bijlage 1 bij de Schengengrenscodex bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Zo wordt voor toeristische of privéreizen verwezen naar *“i) documenten ter staving van logies: - in geval van verblijf bij een gastheer: uitnodiging door deze gastheer; - bewijsstukken van logiesverstrekkende bedrijven, of enig ander geschikt document waaruit het voorgenomen onderdak blijkt; ii) documenten ter staving van de reisroute: - bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken; iii) documenten ter staving van de terugkeer: - een retour- of rondreisticket;”*

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscodex zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook beschikken over voldoende middelen van bestaan én het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscodex blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht: [...] iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken; [...]”.

Gelet op artikel 3 van de Vreemdelingenwet en de hiervoor weergegeven bepalingen van de Schengengrenscodex, toont verzoekster niet aan dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan het wettelijke kader door bij een inreiscontrole haar werkelijke reisdoel na te gaan, niettegenstaande zij in het bezit was van een visum.

Waar verzoekster er dus op wijst dat zij had voldaan aan alle voorwaarden tot afgifte van een visum, en zij daarbij verwijst naar de verschillende bepalingen van de Visumcode met betrekking tot de bewijsstukken die moeten worden neergelegd (artikel 14), de controle van de voorwaarden voor binnenkomst en risicobeoordeling (artikel 21) en de criteria tot weigering van een visum (artikel 32), kan zij zich daar niet dienstig op beroepen om de thans bestreden beslissing als onwettig te laten doorgaan. Verweerder heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster verklaart voor toerisme naar Italië en Frankrijk te gaan. Ze verklaarde ongeveer 12 of 13 dagen in Italië te zullen verblijven en dan 4 dagen in Frankrijk rond te reizen. Verder verklaarde ze in Italië bij een kennis en in Frankrijk bij een vriend te zullen verblijven. Ze is echter niet in het bezit van uitnodigingen van deze personen. Verder is ze evenmin in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) welke haar voorgenomen reismotief kan staven in Italië en Frankrijk. Ze is wel in het bezit van een doorreisticket dd. 31.10.2023 vanuit Brussel (België) naar Milaan (Italië) en verder naar Parijs (Frankrijk), maar ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit Frankrijk naar Italië en kan zodoende niet aantonen dat haar hoofdreisdoel zich situeert in Italië. Verweerder stipuleert dat volgens de visumcode het hoofdreisdoel zich dient te situeren in het land van afgifte van het visum.

Verzoekster stelt daar tegenover dat uit haar visum, haar terugkeerticket en het feit dat zij een toeristische planning had op haar smartphone, onmiskenbaar blijkt dat zij naar Italië ging om toeristische redenen. Verder wijst zij op communicatieproblemen tussen de grenswachters en haarzelf die ten onrechte tot de bestreden beslissing hebben geleid.

Het ‘Grensverslag : onduidelijk reismotief’ dat zich in het administratief dossier bevindt, stelt:

“Betrokkene verklaarde dat ze al eerder in Schengen is geweest. Ze is sinds 10 juni 2023 alleenstaande. Haar vriend L.C. R., man van Frankrijk, is toen gestorven in Bordeaux. Ze woonden al jaren samen in Kameroen.

Ze verklaart dat ze nu voor toerisme naar Italië reist waar ze ongeveer 26 dagen zal verblijven. Ze zal ook nog een toer door Frankrijk maken gedurende vier dagen. In Italië zal ze bij een broer verblijven die X. F. K. heet. Ze zal bij hem zo’n 12 à 13 dagen verblijven. Ze heeft geen uitnodiging van deze persoon en hij blijkt ook geen broer te zijn maar een kennis. In Frankrijk zal ze bij een vriend verblijven die F. heet. Ze kent zijn achternaam niet. Ook van F. heeft ze geen uitnodiging. Hij zou op 5 km van Parijs wonen. Ze wil in Frankrijk ook nog documenten gaan afgeven van haar overleden vriend R.

Ze overhandigt een hotelreservatie voor het Hotel San Barbara voor de periode van 30/09/2023 tot 29/10/2023. Ze verklaart over deze reservatie dat ze ‘waarschijnlijk’ betaald heeft voor drie dagen. Ze weet het niet zeker want het is een vriend die de reservatie voor haar geregeld heeft. Ze is echter niet van zin om op hotel te gaan en wenst gedurende haar hele verblijf bij familie of vrienden te logeren. Bij de hotelreservatie bevindt zich nog een document uitgegeven op 03/09/2023 met daarop een boeking voor volgende reisweg: 30/10/2023 DLA - CDG en 31/10/2023 CDG - MXP terugkeer 29/11/2023 FCO-CDG en CDG-DLA. Ze heeft geen toeristisch programma voor Italië, noch voor Frankrijk.

Ze verklaart dat ze op 30/11/2023 zal terugkeren naar Kameroen.

Wanneer wij vragen om haar terugkeerticket te overhandigen laat ze echter een foto van een terugkeerticket zien op haar Smartphone op datum van 16/11/2023: Linate (Milaan) - Brussel - Douala. Naderhand overhandigt ze nog een ticket van Easyjet van Linate naar Parijs (Orly) op 31/10/2023. Betrokkene verklaart dat er ook nog een ticket zou zijn om van Parijs naar Linate terug te keren, maar dat kan ze niet tonen omdat ze geen verbinding kan maken met Wifi.

Wat haar bestaansmiddelen betreft verklaart ze dat ze nog 7000 euro in haar ingecheckte bagage heeft. Los daarvan heeft ze 3010 euro cash in haar handtas evenals een geldige kredietkaart op haar naam”

Verzoekster betoogt dan wel dat zij omwille van communicatieproblemen niet of verkeerd begrepen werd, maar deze problemen, of het feit dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen, blijken nergens uit. Bovendien werd verzoekster niet enkel bij haar aankomst op de luchthaven gehoord, doch ook de dag nadien bij haar aankomst in het gesloten centrum. Bij beide gelegenheden geeft zij dezelfde antwoorden op de aan haar gestelde vragen en telkens werd er gebruik gemaakt van de Franse taal. Verzoekster gaf daarbij aan dat dit de taal is die zij ook gebruikt.

Evenmin blijkt uit het verslag dat verzoekster wél enige toelichting zou hebben kunnen geven omtrent de plaatsen die zij zou gaan bezoeken of uitnodigingen kon voorleggen van de personen bij wie ze zou logeren. Zij gaf aan “waarschijnlijk” over een hotel te beschikken en haalt ineens een hotelreservatie tevoorschijn, maar stelt meteen wel dat er waarschijnlijk maar voor drie dagen betaald is en dat het eigenlijk niet haar bedoeling is om op hotel te verblijven. Ze geeft aan dat ze bij vrienden gaat logeren. Wat de hotelreservatie betreft stelt de Raad vast dat deze geldt voor 30 nachten van 30 september tot zondag 29 oktober 2023. Verzoekster kwam pas op 28 oktober 2023 aan in Brussel, zodat niet anders kan worden vastgesteld dat de hotelreservatie die zij voorlegde betrekking had op een periode die reeds voorbij is en dit dus geenszins haar verblijf kan staven. Zij kan van de personen die haar zouden opvangen slechts voor één persoon een werkelijke achternaam geven. Ook kan zij niet aangeven waar deze personen daadwerkelijk verblijven. Zij kan enkel aangeven dat één van deze vrienden op vijf kilometer van Parijs zou wonen.

Van het verslag opgesteld door de grenspolitie moet op het eerste gezicht worden aangenomen dat de inhoud overeenstemt met de feiten, tot het bewijs van het tegendeel is geleverd. Met haar loutere beweringen levert verzoekster een dergelijk bewijs niet.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster thans betoogt dat zij haar reisplanning zou hebben getoond op haar smartphone. Verzoekster werpt daarmee op het eerste gezicht geen ander licht op de bestreden beslissing. De Raad kan het, in het licht van de reisplannen van verzoekster als toeriste, immers niet kennelijk onredelijk achten dat zij in de mogelijkheid moet zijn om haar verblijf te duiden. Zij kan echter de identiteit van haar vrienden veelal niet geven en heeft geen weet van enig plan voor deze reis. Er wordt door haar nog aangevoerd dat zij documenten van haar overleden partner naar Frankrijk dient te brengen, doch ook hiervoor heeft zij geen enkele weet van waar deze documenten dan uiteindelijk bezorgd dienen te worden.

Ter terechtzitting benadrukt de advocate van verzoekster dat mevrouw al voor de zesde keer naar de Schengenzone reist en dat ze zich steeds aan de voorwaarden heeft gehouden. De advocate is van oordeel dat er te streng geoordeeld werd.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat mevrouw al verschillende keren de Schengenzone heeft betreden en ook steeds teruggekeerd is. Evenwel blijkt ook uit het dossier dat de situatie van mevrouw inmiddels gewijzigd is. Zo gaf zij zelf aan dat haar partner van Franse nationaliteit met wie ze in Kameroen samenleefde inmiddels overleden is.

In het licht van de vaststellingen die door verweerder werden gedaan, toont verzoekster niet aan dat deze op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat het doel van het voorgenomen verblijf niet werd gestaafd. Evenmin lijkt aannemelijk te zijn gemaakt dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld.

De verwijzing, door verzoekster, naar artikel 5 van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 wordt op geen enkele wijze toegelicht en is overigens niet

dienstig, nu deze Verordening werd vervangen door Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarnaar hiervoor in dit arrest reeds werd verwezen.

Het enig middel is niet ernstig.

Derhalve is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

J. CAMU